

A FALNAK IS FÜLE VAN

Verdin Pomano, ostoba mitugrász. Ismertem már néhány bosszantó piperkőcöt, de ő mindenkin túltesz. Hazdalon városának egyik legnagyobb – ha nem a legnagyobb – nőcsábásza. Már negyven is elmúlt, de még mindig páváskodik a nőknek. Tessék, megint lengeti a tollas kalapját a nyílt utcán a pék lányának. Persze azért én is lengetném a kalapom ilyen formás cipók előtt, de hát akkor is. Ez a lányka még tizenhét tavaszt sem látott. De milyen csodás a mosolya... ami azt illeti a vacsorához nekem is be kéne ugranom két cipóért... mármint kenyérért a pékhez.

A fenébe, most meg hova tűnt az a marha?! Kora délután van, de mégis nagy a tömeg az utcán. Ebben a városban senki sem dolgozik? Én bezzeg kidolgozom a belemet, és persze időnként mégis engem néznek ki maguk közül az emberek. Pedig tisztességes hírkereskedő vagyok. Mindig mondom, ha valaki tudni akar valamit két csengő ezüstért megmondom neki. Mindenkiről megtudok mindent, mármint az esetek többségében persze. De hát senki nem tehet csodákat. Viszont én biztos forrás vagyok. Erről a Pomanoról is sok hírt adtam már ennek az Ezman srácnak. Biztos sokkal tartozhat neki, mert eddig harminc ezüstje bánta az én legnagyobb örömömré. Így is még olcsón megszámitottam, hiszen Pomano nem más, mint Soler im Vayfdar, Hazdalon város befolyásos bárójának jobbkeze.

Na de most már koncentrálok a feladatra. Végül is közeledik az estebéd ideje, megnézem Pomanot a közeli törzshelyén, a Fúrge sellőben. Sok ügyletet intézett már ott, amit nem is csodálok, hiszen kiváló a kiszolgálás, és a kocsma hátsó részében külön kis szobák találhatóak, melyekben kényesebb témákat is meg lehet vitatni. A szobák között is megvan a kedvence a marhájának. Legalább az én dolgomat könnyíti meg ezzel, hiszen már egy hete átalakítottam annak a szobának a falát, így a túloldalról mindent hallhatok. Végre megérkeztem, lássuk, itt van-e valamelyik asztalnál.

- Csapos, egy sört!

Nocsak-nocsak, ott ül egy kisebb társasággal. Úgy látom még nem maradtam le semmiről, csak most viszik ki nekik az italokat. Ahogy elnézem a társaságát, nem idevalósiak. Kíváncsi vagyok, mit üzletelnek, minden bizonnyal Ezman is az lesz. Remek, átmennek a privát szobába, szerencsés napom van.

Jó, hogy elkezdett sötétedni, így biztosan nem fognak meglátni a kocsma mögött, a bokrok takarásában. Kiemelem ezt a deszkát, és már csak meg kell jegyezmem, amit mondanak.

- ... születésnapja lesz, és ebből az alkalomból szeretné ismét a birtokában tudni az örökségét.

Ez a fennkölt hangsúly biztos, hogy Pomanoé. Valószínűleg a báró születésnapjáról beszél, kár, hogy lemaradtam az elejéről.

- A báró egyik őse -Gwanadis del Amero- legendás hadvezér volt, és volt neki egy csodásan díszített kürtje. Sajnos ezt az örökséget évekkel ezelőtt ellopták tőle, de nem kevés munkával sikerült kideríteni, hogy kinél van jelenleg. A tettes Sattil város grófja, Luddyn del Ech'qua. Természetesen nem saját kezűleg emelte el a kürtöt, viszont az ő emberei voltak, és az ő város melletti kúriájában is van jelenleg. Tehát ezt a kürtöt vissza kell szerezni attól a kétes hírű gazfickótól, mert még az is sértés, ha csak arra gondolok, hogy egy ilyen becses tárgyat birtokolhat.

Már érzem is az ezüstök súlyát a zsebemben, ez bizony sokat érő információ. Tudtam korábban is, hogy régi viszály van a báró és Sattil város grófja között. Ez a beszélgetés kezd nagyon érdekes lenni...

- Ez egy nagyon kényes feladat, ahová a legjobbakat akarom küldeni. Lerald Kofira jó barátom, és a neki végzett munkájukról sok jót hallottam. Ezért is kértem, hogy irányítsa önöket hozzám. Tudom, hogy kiváló munkát végeznek, és megbízhatom önökben. Azzal is tisztában vagyok, hogy a minőségi munkát meg kell fizetni, ezért nem is vagyok szűkmarkú. A feladat kihívásokkal teli, de biztos vagyok benne, hogy százöt aranytallér fedezi a fáradozásait. Hogy

tovább erősítem a kialakulófélben lévő bizalmat, előre adok tíz aranyat. Ha ez így megfelel, akkor rátérnék a részletekre.

Azért Pomano nem szokott ekkora összegekkel dobálózni, ez biztos, hogy nagyon fontos számára. Tehát mindenki másnak is, így sokat ér az információ is.

- Nem lesz ebben hiba, ha a részletek is pontosak lesznek.

Hmm... ez az a nagydarab volt?

- Ennek örülök, akkor folytassuk. Itt egy térkép Sattil város környékéről, ezen be van jelölve, hogy hol van a báró birtoka. Ezen a következő papiroson a kúriájának alaprajza látható, majd tanulmányozzák át. Legutóbbi információnk szerint a kürtöt a fogadó szobájának falán tartja, erről majd pontosabb információt fognak kapni, mikor odaérnek, ugyanis a báró szolgálói között van egy emberünk, Iwore, az egyik lovászsegéd. Minden reggel pirkadatkor kimegy a közeli patakhöz horgászni, ott tudják felvenni vele a kapcsolatot. Mutassák meg neki ezt a pecsétet, és ő mindenben segíteni fog maguknak. Itt egy rajz a kúrtról, hogy biztosan megismerjék. Amikor megszerezték a kürtöt, azonnal induljanak is vissza vele, mert a bárónak sok embere van, ráadásul nincsenek gátlásai. Amint észreveszik, hogy eltűnt a kürt, hajtóvadászat indul maguk után. Természetesen nem jöhetnek egyenesen vissza Hazdalonba. A találkozó félúton lesz Sattiltól idefelé, a tajtékmocsaraktól délre van egy kisváros, Tervin. Ott találkozunk, és ott tudják átadni nekem a kürtöt a száz aranyért cserébe. Azért én nem fogok nyíltan mutatkozni a városban, hogy kerüljem a felesleges feltűnést. A városban van egy kézműves, Oshat Deldar, aki a kúrthöz hasonló kupákat készít. Amikor megtalálták a boltját, akkor ezen a papíron lévő párbeszédet kell elmondaniuk. Itt vannak az önök szövegei, és ezek lesznek a válaszok. Ezzel a párbeszéddel biztosítjuk, hogy azok találják meg egymást, akiknek kell. Oshattól kapják meg a pontos találkozó helyét és idejét. Ott már csak át kell adniuk a kürtöt, és élvezhetik munkájuk gyümölcsét. Ezekon kívül már csupán egy fontos dolog van: két héten belül le kell szállítaniuk a kürtöt.

- Úgy látom, nincs kérdésük, szóval nincs más hátra, mint előre. Sok sikert.

Az istenekre! el sem hiszem, megütöttem a főnyereményt! Hihetetlen, hogy ekkora szerencsém legyen. Mindent elmondott, mindent tudok! Lehet, hogy nem is Ezmannak adom tovább ezt a hírt, hanem egyenesen a grófnak. A nagyokos „Négyujjú” Pomano most végre rajtaveszt a nagyképűségén. Pedig tanulhatott volna a fiatalkori hibájából, mikor egy nála jobb ellen állt ki, hepciáskodva. Abban a párbajban elvesztette a jobb kisujjának a felét. Most sokkal többet fog rajta veszteni. Hú, még gyorsan előre kell mennem a kocsmá elé! Akkor már megnézem alaposabban magamnak azt a csapatot is.

Igen, ők azok. Nagyon elégedettnek tűnnek, ami azt illeti, nem is csodálom. Sajnos kezd ritkulni a tömeg az utcán, így nehezebb követnem őket. Merrefelé kóvályognak? Mintha nem is tudnák, hova is akarnak menni. Minek fordulnak be egy olyan kihalt utcába? Na, mindegy... óvatosan benézek utánuk...

Csak egy tompa puffanás volt, ahogy a test összecsuklott az ütéstől.